

Bazen ibadetlerimizde huşu içinde olurken, bazen de gaflet ve isteksizlik oluyor, bunun sebebi nedir? Üstad'ın huşu ile ilgili önerdiği metodlar var mı?

Huşu ve huzur; Allah'ın huzurunda olduğunu idrak edip, ona göre hareket etmek anlamındadır. Allah'ın huzurunda olduğunu sürekli akılda ve zinde tutmanın tek yolu, her şeyde ona açılan marifet pencerelerini görebilmek ile mümkündür. Yani bir çiçeğe, bir böceğe, bir yıldıza baktığımız zaman, Allah'ın isim ve sıfatlarını o şeylerde görebiliyoruz isek, o zaman her şey bize O'nu hatırlatır ve O'nu gösterir; ne yana kafamızı çevirsek onu görürüz. İşte bu manaya **huzuru ilahide meleke kesbetme** denir. Yani sürekli onun huzurunda olduğumuzu akılda ve zinde tutmak anlamına gelir.

Böyle bir huzur ve meleke de; ancak sağlam ve tahkiki bir iman ile kazanılır. Bu zamanda sağlam ve tahkiki iman dersini, Risale-i Nur'lar veriyor. Risale-i Nur'larla meşgul olmak, onun penceresi ile tefekkür etmek, o güzel huzur ve meleke durumunu temin edebilir.

Huşu ve huzuru bozan diğer bir sebep ise; günahlar ve gaflettir. Bu zamanda sağlam bir huzur, ancak takva ile mümkündür. İnsan ne kadar tefekkür ehli de olsa, takva yok ise huzuru bozar. Tefekkür ve takva huzur ve huşunun temeli gibidir. Bu iki temelden birisi eksik olursa, huzur ve huşu kaybolur.

Üstad'ın huşu ve huzur hakkında bazı izahlarını numune olarak verelim:

"İ'lem eyyühe'l-aziz! Zâhir ile bâtın arasında müşabehet varsa da, hakikate bakılırsa aralarında büyük uzaklık vardır.

Meselâ, âmiyâne olan tevhid-i zâhirî, hiçbirşeyi Allah'ın gayrısına isnad etmemekten ibarettir. Böyle bir nefiy sehil ve basittir. Ehl-i hakikatin hakikî tevhidleri ise, herşeyi Cenab-ı Hakka isnad etmekle beraber, herşeyin üstünde bulunan mührünü, sikkesini görüp okumaktan ibarettir. Bu huzuru ispat, gafleti nefyeder."(1)

"Ezcümle: İki gün evvel, ism-i Hakem nüktesini okuyan bir Nakşî dervişi, güneşin ve manzumesinin bahsini, Risale-i Nur mesleğine veç-i tatbikini anlamamış. Demiş: "Bu da ehl-i fen ve kozmoğrafyacilar gibi bahseder" tevehhüm etmiş. Yanımda ona okundu, ayıldı. "Bu bütün bütün başkadır" dedi. Demek

---

kozmoğrafyacilar gibi, ehl-i fennin en son ve geniş nokta-i istinatları ve medâr-ı gafletleri olan perdelerde nûr-u ehadiyeti gösteriyor. Orada da düşmanlarını takip ediyor, en uzak tahassungâhlarını bozuyor. Her yerde, huzura bir yol gösteriyor. Eğer güneşe kaçsa, ona der: "O bir soba, bir lâmbadır. Odununu, gazyağını veren kimdir? Bil, ayıl!" Başına vurur.

"Hem kâinatı baştan başa aynalar hükmünde tecelliyat-ı esmâya mazhariyetlerini öyle gösteriyor ki, gafletin imkânı olmuyor. Hiçbir şey huzura mâni olmuyor. Ehl-i tarikat ve hakikat gibi huzur-u daimî kazanmak için kâinatı ya nefyetmek veya unutmak daha hatıra getirmemek değil, belki kâinat kadar geniş bir mertebe-i huzuru kazandırdığını ve geniş ve küllî ve daimî kâinat vüs'atinde bir ubudiyet dairesini açtığını gördüm."(2)

"Sual: Mütekellimîn uleması, âlemi, imkân ve hudûsun ünvan-ı icmâlîsi içinde sarıp zihnen üstüne çıkar, sonra vahdâniyeti ispat ederler. Ehl-i tasavvufun bir kısmı, tevhid içinde tam huzuru kazanmak için, لا وَهُوَ لَّا وَدُهُشَمَ لا deyip kâinatı unuttur, nisyan perdesini üstüne çeker, sonra tam huzuru bulur. Ve diğer bir kısmı, hakikî tevhidi ve tam huzuru bulmak için لا وَهُوَ لَّا وَدُجُومَ لا diyerek kâinatı hayale sarar, ademe atar, sonra huzur-u tam bulur. Halbuki, sen, bu üç meşrepten hariç bir cadde-i kübrâyı Kur'ân'da gösteriyorsun. Ve onun şîârı olarak, لا وَدُصَمَ لا - لا وَدُبَعَمَ لا diyorsun. Bu caddenin tevhide dair bir burhanını ve bir muhtasar yolunu icmâlen göster.

"Elcevap: Bütün Sözler ve bütün Mektuplar o caddeyi gösterir. Şimdilik, istediğiniz gibi, azîm bir hüccetine ve geniş ve uzun bir burhanına muhtasaran işaret ederiz. Şöyle ki:

"Âlemde herbir şey, bütün eşyayı kendi Hâlıkına verir. Ve dünyada herbir eser, bütün âsârı kendi Müessirinin eserleri olduğunu gösterir. Ve kâinatta herbir fiil-i icadî, bütün ef'âl-i icadiyeyi kendi Fâilinin fiilleri olduğunu ispat eder. Ve mevcudatta tecellî eden herbir isim, bütün esmâyı kendi Müsemmâsının isimleri ve ünvanları olduğuna işaret eder. Demek, herbir şey, doğrudan doğruya bir burhan-ı vahdâniyettir ve marifet-i İlâhiyenin bir penceresidir."(3)

(1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Onuncu Risale.](#)

-
- (2) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(147. Mektup\)](#)
(3) bk. [Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup Dördüncü Mebhas](#)